

Téli varázslat

- Azt a fagyott vakondtúrását, de hideg van! – állapította meg reszketve Vakondok, amikor egy téli délután kidugta a fejét a földből. – Hát ez meg micsoda? – nézett körbe.

Beköszöntött a tél, és az erdőt vastag hópaplan borította.

Vakondok még sosem látott havat. Nagyon tetszett neki a furcsa, fehér vidék. Kimászott a föld alól és elindult, hogy felfedezze a téli erdőt. Minden nagyon csendes volt. Mintha varázslat ülne a tájon. Vakondok elbűvölve barangolt a hóban, ám egyszer csak megcsúszott és már szánkózott is lefelé a meredek, havas lejtőn.

- ÓÓÓ! – kiáltotta Vakondok, amikor fenekére pottyant.

- JUHÉÉ! – kurjantott, és egyre gyorsabban csúszott lefelé.

- AÚÚÚ! – nyögte fájdalmasan, amikor beleütközött egy fa törzsébe.

Vakondok feltápáskodott és meglepetten felkiáltott. Valami megcsillant mellett a hóban.

Vakondok egészen biztos volt benne, hogy az a valami pár perce még nem volt ott.

„Mintha idevarázsták volna – gondolta. – Olyan, mint egy gyémánt. Hazaviszem.” – döntötte el.

Vakondok elindult felfelé a meredek hófalon, és cipelte magával a hatalmas zsákmányát. Hamar elfáradt. A gyémánt ráadásul vizes és csúszós lett, alig tudta tartani. Egyszer csak megbotlott, és a gyémánt egyszerűen kirepült a kezéből.

- Azt a behavazott vakondtúrását! – mérgelődött Vakondok, és lélekszakadva loholt lefelé a lejtőn a gyémánt után. - „Hiszen ez igazi VARÁZSGYÉMÁNT!” – lelkenedett magában a Vakondok.

- FÚÚ! – szuszogott Vakondok, amikor végre felért a töltésre. Kimelegedve és fáradtan, de izgatottan sietett hazafelé.

Már biztos volt benne, hogy a gyémánt tényleg varázsgyémánt, hiszen csodálatosan változtatta az alakját. Már majdnem hazaért, amikor észrevette, hogy a mancsában nincsen semmi. A gyémánt a szeme láttára tűnt el!

Ebben a pillanatban hógolyó hasította át a levegőt. Sündisznó, Mókus és Nyuszi szaladt a nyomában.

- Szia, Vakondok! – köszönt vidáman Sündisznó.

- Jössz velünk hócsatázni? – kérdezte Mókus.

De Vakondok még mindig csak álldogált a térdig érő hóban, és üres mancsát bámulta.

- Mi a baj, pici Vakondok? – kérdezte Nyuszi.

Vakondok mindent részletesen elmesélt a varázsgyémántról: hogyan került elő a semmiből, hogyan változtatta az alakját, és hogyan tűnt el végül az orra előtt. Vakondok látta, hogy a barátai nem igazán hisznek neki, ezért elvezette őket arra a helyre, ahol a gyémánt felbukkant.

- Itt találtam! – mutatott Vakondok a mély hóba.

Nyuszi, Sündisznó és Mókus elmosolyodott.

- Nézd! – mutatott Nyuszi a fára.

Vakondok felpillantott és már látta is. A fejük felett száz meg száz gyémánt ragyogott a fa minden egyes ágán!

- Jégcsapok! – mondta Mókus.

- A te gyémántod fagyott víz csupán! – magyarázta Sündisznó.
- Biztosan elolvadt a kezedben hazafelé menet – állapította meg Nyuszi.
- Akkor nem történt varázslat – szomorodott el Vakondok.
- Nem igazán – mondta Nyuszi.

A négy barát újra elindult felfelé a domboldalon. Amikor felértek, Vakondok még egyszer utoljára visszanézett a jégcsapfára.

- Várjatok csak! – kiáltotta izgatottan. – Nézzétek csak!

A nap éppen lenyugodni készült a hófödte erdő mögött, és utolsó sugarait a jégcsapokkal telenőtt fára szórta. A jégcsapok aranylóan csillogtak a napsütésben. Ez volt a legvarázslatosabb dolog, amit valaha láttak. Vakondok, Nyuszi és Sündisznó addig csodálta a fát, amíg a nap egészen el nem tűnt a domb mögött.

- Ez igazán szép volt! – sóhajtott Nyuszi, amikor hazafelé ballagtak a havas mezőn.
- Csodaszép volt! – értett egyet Sündisznó.
- Álomszép volt! – bólintott Mókus.
- Látjátok, mégis történt valami egészen VARÁZSLATOS! – mosolygott a pici Vakondok.